

Arrest

**nr. 181 326 van 26 januari 2017
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 17 september 2012 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 10 december 2012 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de

gemachtigde) onontvankelijk verklaard. Op diezelfde datum neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. De verzoeker dient op 17 juli 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 19 september 2013 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde.

1.3. Op 24 oktober 2013 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Ook deze aanvraag wordt door de gemachtigde onontvankelijk verklaard op 9 december 2013. Op diezelfde dag neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Bij arrest nr. 131 806 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) d.d. 22 oktober 2014 wordt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de eerst vermelde beslissing verworpen. De beslissing waarbij het inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd, wordt door de Raad vernietigd.

1.4. Op 17 maart 2015 dient de verzoeker een aanvraag in om een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie, in het bijzonder als een bloedverwant in neergaande lijn ten laste van zijn Britse moeder. Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde op 9 september 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissingen wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 157 887 van 8 december 2015.

1.5. Op 18 februari 2016 dient de verzoeker een nieuwe aanvraag in om een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie, wederom als een bloedverwant in neergaande lijn ten laste van zijn Britse moeder.

Op 17 augustus 2016 neemt de gemachtigde ook inzake deze tweede aanvraag een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die op 18 augustus 2016 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht en die en als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.02.2016 werd ingediend door:

Naam: O. V.

Voornamen: A. J.

Nationaliteit: Dominicaanse Republiek

Geboortedatum: 10.10.1989

Geboorteplaats: SP De Macoris (Dominikaanse republiek)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

*Artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'.*

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- attesten OCMW Antwerpen d.d. 10.03.2015 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij geen financiële steun ontvingen.*
- een certificaat opgesteld voor een notaris in de Dominicaanse Republiek d.d. 23.09.2015 waarin gesteld wordt dat betrokkene geen roerende of onroerende goederen bezit en over geen enkel inkomen beschikt en dat hij afhankelijk is van zijn moeder. Dit betreft echter een eigen verklaring van betrokkene voor een notaris waarin getuigen worden vermeld. Dit certificaat kan niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden en wordt dus niet in overweging genomen als afdoende bewijs van onvermogen.*
- overzicht geldstortingen via RD Envia SL voor de periode 08.09.2008 - 19.06.2009 waaruit blijkt dat er in deze maanden vijf maal geld werd overgemaakt aan betrokkene door de referentiepersoon.*
- overzicht geldstortingen Western Union dd. 10.01.2015 en 11.01.2015 waaruit blijkt dat een zekere T. G. H. geld ontving van de referentiepersoon.*

De eerste bewijzen dateren reeds van 7 tot 6 jaar geleden. Verder werd geen enkel bewijs geleverd van financiële steun van de referentiepersoon aan betrokkene. Uit de 2 stukken van Western Union (met een tussenperiode van bijna 6 jaar later dan de eerste stukken) blijkt dat betrokkene zelf geen geld ontving; de relatie van betrokkene met de ontvanger van het geld is onbekend.

Men kan uit deze stukken niet besluiten dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon.

- arbeidsovereenkomst d.d. 20.01.2016 van onbepaalde duur van tewerkstelling bij QBAGO BVBA: La belle Maison te Antwerpen. Uit nazicht van de databank van de RSZ (Dolsis) blijkt dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij deze firma. Het loon dat de referentiepersoon met deze arbeid verdiende is daarenboven uitermate onvoldoende om een volwassen persoon ten laste te nemen, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie inkomen, te verzekeren.*
- loonfiches van tewerkstelling bij J&C Express Cargo VOF te Antwerpen voor een periode van april 2014 tot augustus 2014. Deze loonfiches dateren van 2014 en zijn niet recent genoeg als bewijs dat de referentiepersoon ten laste is van de referentiepersoon*

Ook worden er bewijzen van inkomen van de partner van de referentiepersoon voorgelegd. Hij legt dagcontracten voor van Interim tewerkstelling bij Konvert Interim voor een periode van oktober 2015 tot tot januari 2016. Uit deze contracten kan niet opgemaakt worden hoeveel deze partner effectief verdiende. Slechts voor 26, 28 en 30 oktober 2015 worden effectief loonfiches voorgelegd, wat onvoldoende is om te bewijzen dat deze persoon effectief kon bijdragen om betrokkene ten laste te nemen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine financieel afhankelijk was van de referentiepersoon, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Uit het administratieve dossier (raadpleging van de databank van de RSZ) van betrokkene blijkt trouwens dat hij in de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld was. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft er de griffie van de Raad tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het beroep ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3° en 62 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 40bis. §2, eerste lid. 3° van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. van de materiële motiveringsplicht, alsook van de zorgvuldigheidsplicht, door een beslissing die op kennelijk onredelijke wijze werd genomen:

Artikel 40bis, §2, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
(...)*

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Uit de aangehaalde wetteksten inzake de motiveringsplicht blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen., zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Betreffende het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden opgemerkt dat:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Aan bovenstaande vereisten wordt niet voldaan door de bestreden beslissing.

Eerste onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing en het feit dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris ondermeer dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn.

Als bewijs van zijn onvermogen legde verzoeker een certificaat voor welk op 23 september 2015 werd opgesteld door de gemeentelijk burgemeester van Consuelo, San Pedro de Macoris (Dominicaanse Republiek).

Dit document werd per e-mail dd. 17 mei 2016 door de raadsman van verzoeker, samen met nog andere stukken, overgemaakt aan de bevoegde dienst van de stad Antwerpen en in de bijgevoegde inventaris genummerd als '1'. (stuk 2)

Over het bewijs van onvermogen van verzoeker in de Dominicaanse Republiek stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris echter het volgende in de bestreden beslissing:

"een certificaat opgesteld voor een notaris in de Dominicaanse Republiek dd. 23.09.2015 waarin gesteld wordt dat betrokkene geen roerende of onroerende goederen bezit en over geen enkel inkomen beschikt en dat hij afhankelijk is van zijn moeder. Dit betreft echter certificaat kan niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden en wordt dus niet in overweging genomen als afdoende bewijs van onvermogen."

Ten onrechte wordt dit document door de gemachtigde van de Staatssecretaris aangemerkt als "een certificaat opgesteld voor een notaris" en "een eigen verklaring van betrokkene voor een notaris waarin getuigen worden vermeld".

Uit de bewoordingen van het door verzoeker voorgelegde document blijkt op duidelijke en onbetwistbare wijze dat dit document werd opgesteld door de gemeentelijke burgemeester van Consuelo en niet door een notaris.

De betekenis en draagwijdte van een document uitgaande van een officiële gemeentelijke mandataris zoals een burgemeester is uiteraard geheel te onderscheiden van een door een notaris, louter op basis van voor hem afgelegde verklaringen opgesteld document.

Bij de beoordeling van dit stuk heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris derhalve het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat uit de voorgelegde stukken m.b.t. geldstorting aan verzoeker niet kan worden besloten dat hij ten laste was van de referentiepersoon, nu deze bewijze dateren van 6 tot 7 jaar geleden.

Ten onrechte heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris er echter geen rekening mee gehouden dat verzoeker zich reeds sedert 2012 in België bevindt en hij al die tijd bij zijn moeder woonde op het huidige adres.

Nochtans is deze informatie de gemachtigde van de Staatssecretaris bekend, aangezien verzoeker vanaf augustus 2012 meerdere verblijfsaanvragen heeft gedaan, ondermeer met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en waarbij zijn verblijfplaats steeds werd bevestigd door woonstcontroles van de wijkagent.

Het feit dat verzoeker reeds geruime tijd in België verblijft, verklaart de afwezigheid van meer recente bewijzen van geldverzendingen naar de Dominicaanse Republiek.

Aangezien verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf in België niet gerechtigd was te werken en hij op het adres van zijn moeder verbleef, dient te worden aangenomen dat hij ten laste van haar was.

De voorgelegde documenten dienden derhalve in deze context te worden beoordeeld, wat kennelijk niet gebeurde.

Hierdoor wordt de bestreden beslissing niet in redelijkheid gemotiveerd en werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden nu geen rekening werd gehouden met alle relevante gegevens van het dossier.

Derde onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat uit raadpleging van de databank van de RSZ blijkt dat verzoeker zelf tewerkgesteld was, zodat hij zelf over een inkomen zou beschikken en aldus niet gesteld kan worden dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

De tewerkstelling van verzoeker, waarbij hij occasioneel muziek ging spelen, was echter slechts bijzonder marginaal en leverde hem allesbehalve een volwaardig inkomen op. (stuk 3)

In elk geval kan niet in redelijkheid worden gesteld dat uit de beschikbare gegevens kan worden afgeleid dat deze minimale tewerkstelling en verdiensten van aard zijn om te stellen dat verzoeker over voldoende financiële autonomie beschikt waardoor hij niet meer ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

In de mate dat de gemachtigde van de Staatssecretaris hier anders over oordeelt, wordt de bestreden beslissing niet naar redelijkheid verantwoord en dient zij te worden vernietigd.”

3.1.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoeker er kennis

van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De verzoeker maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet formeel gemotiveerd zou zijn of dat de motieven niet afdoende zouden zijn.

Een schending van formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel verder te worden bekeken vanuit het oogpunt van de aangevoerde schending materiële motiveringsplicht.

3.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Het staat niet ter betwisting dat de verzoeker, aangezien hij ouder is dan 21 jaar, overeenkomstig de hierboven geciteerde bepaling het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt en dat hiertoe reeds een afhankelijkheidsrelatie moet worden aangetoond van in het land van herkomst of origine.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde op basis van drie onderscheiden vaststellingen heeft besloten dat de verzoeker niet aantoonbaar ten laste te zijn van de referentiepersoon: enerzijds heeft de verzoeker niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, vervolgens heeft hij onvoldoende aangetoond dat hij reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine afhankelijk was van de referentiepersoon, en tenslotte dat hij niet afdoende heeft aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om hem ten laste te nemen.

De Raad stelt vast dat de verzoeker in zijn eerste middel niet betwist dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om hem ten laste te nemen. Dit motief blijft derhalve overeind.

De verzoeker betoogt in een eerste onderdeel van het eerste middel dat het document van 23 september 2015 ten onrechte door de gemachtigde wordt aangemerkt als "een certificaat opgesteld voor een notaris" en "een eigen verklaring van betrokkene voor een notaris waarin getuigen worden vermeld". Volgens de verzoeker blijkt uit de bewoordingen van het voorgelegde document op duidelijke en onbetwistbare wijze dat dit document werd opgesteld door de gemeentelijke burgemeester van Consuelo en niet door een notaris. De betekenis en draagwijdte van een document uitgaande van een officiële gemeentelijke mandataris zoals een burgemeester is volgens de verzoeker geheel te onderscheiden van een door een notaris, louter op basis van voor hem afgelegde verklaringen, opgesteld document.

De Raad stelt vast dat het document waarvan sprake zich in het administratief dossier bevindt en dat het is vergezeld van een beëdigde vertaling. De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissing dat dit certificaat niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden zodat het niet in overweging kan worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen. De reden voor het feit dat dit stuk niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden is volgens de verweerder dat het een eigen verklaring van betrokkene voor een notaris betreft waarin getuigen worden vermeld. De Raad stelt vast dat uit het voornoemde stuk blijkt dat het, zoals de verzoeker terecht stelt, werd opgesteld door de burgemeester van de gemeente Consuelo, San Pedro de Macoris in de Dominicaanse Republiek. Het stuk vermeldt evenwel expliciet het volgende met betrekking tot de erin vermelde vaststellingen: "(...) stellen zich voor als getuige hiervan ..." en "Dit certificaat wordt opgemaakt, getekend en afgestempeld op vraag van de belanghebbende partij" en "Deze certificering wordt opgemaakt voor de belanghebbende partij". Het is, gezien deze elementen die duidelijk in het betreffende certificaat vermeld staan, dan ook niet kennelijk onredelijk noch feitelijk onjuist van de verweerder te oordelen dat dit stuk niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden omdat het een eigen verklaring van betrokkene betreft waarin getuigen worden vermeld. Of deze verklaring nu al dan niet voor een notaris werd gedaan, dan wel voor een burgemeester, is in het licht van deze deugdelijke vaststellingen niet relevant. De loutere vergissing dat de verklaring werd afgelegd voor een notaris, verandert dan ook niets aan de pertinente vaststelling dat het om een eigen verklaring, gestaafd door getuigen gaat die niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst.

In een tweede onderdeel van het eerste middel betoogt de verzoeker dat de verweerder ter motivering van de bestreden beslissing stelt dat uit de voorgelegde stukken m.b.t. geldstortingen aan de verzoeker niet kan worden besloten dat hij ten laste was van de referentiepersoon, nu deze bewijzen dateren van 6 tot 7 jaar geleden. De Raad stelt echter vast dat de verzoeker uit het oog verliest dat de concrete motieven op basis waarvan wordt geoordeeld dat de verzoeker niet afdoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag en van in het land van herkomst of origine ten laste te zijn van de referentiepersoon, verder gaan dan de loutere vaststelling dat de voorgelegde geldstortingen dateren van 6 tot 7 jaar terug. Met name wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

"- overzicht geldstortingen via RD Envia SL voor de periode 08.09.2008 - 19.06.2009 waaruit blijkt dat er in deze maanden vijf maal geld werd overgemaakt aan betrokkene door de referentiepersoon.

- overzicht geldstortingen Western Union dd. 10.01.2015 en 11.01.2015 waaruit blijkt dat een zekere T. G. H. geld ontving van de referentiepersoon.

De eerste bewijzen dateren reeds van 7 tot 6 jaar geleden. Verder werd geen enkel bewijs geleverd van financiële steun van de referentiepersoon aan betrokkene. Uit de 2 stukken van Western Union (met een tussenperiode van bijna 6 jaar later dan de eerste stukken) blijkt dat betrokkene zelf geen geld ontving ; de relatie van betrokkene met de ontvanger van het geld is onbekend. Men kan uit deze stukken niet besluiten dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon."

Hieruit blijkt dat met betrekking tot de geldstortingen in de periode 08.09.2008 - 19.06.2009 wordt aangegeven dat hieruit blijkt dat de referentiepersoon in deze maanden vijf maal geld overmaakte aan

de verzoeker, dat deze bewijzen dateren van reeds 7 à 6 jaar geleden en dat er verder geen enkel bewijs werd geleverd van financiële steun van de referentiepersoon aan de verzoeker. De vaststelling dat de verzoeker geen enkel ander bewijs heeft geleverd, behalve de overschrijvingen van 7 tot 6 jaar geleden, en de vaststelling dat het (slechts) vijf overschrijvingen in de periode 08.09.2008 - 19.06.2009 betreft, vinden steun in de stukken van het administratief dossier en worden door de verzoeker op geen enkele wijze betwist. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk en de verzoeker toont niet aan welk gegeven door de gemachtigde zou zijn veronachtzaamd bij zijn besluit dat deze vijf overschrijvingen van 7 tot 6 jaar terug, bij gebrek aan enige ander bewijs van financiële steun, niet volstaan om te besluiten dat de verzoeker ten laste was van de referentiepersoon.

De verzoeker betoogt verder in het tweede onderdeel van het eerste middel nog dat, aangezien hij tijdens zijn illegaal verblijf in België niet gerechtigd was te werken en hij op het adres van zijn moeder verbleef, dient te worden aangenomen dat hij ten laste van haar was. Hiermee uit de verzoeker echter louter zijn eigen mening, maar maakt hij geenszins aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. Het louter niet eens zijn met de bestreden beslissing volstaat niet om de nietigverklaring ervan te kunnen bekomen. Bovendien doet deze kritiek geen afbreuk aan de bevindingen dat niet werd aangetoond dat de verzoeker effectief onvermogen is, dat evenmin op afdoende wijze werd aangetoond dat verzoekers moeder (de referentiepersoon) over voldoende bestaansmiddelen beschikt om hem ten laste te nemen en dat niet afdoende werd aangetoond dat de verzoeker reeds voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging en *van in het land van herkomst* financieel afhankelijk was van de referentiepersoon. Deze motieven van de bestreden beslissing blijven onverminderd overeind en volstaan in rechte en in feite om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen.

In een derde onderdeel van het eerste middel betoogt de verzoeker dat de gemachtigde stelt dat uit raadpleging van de databank van de RSZ blijkt dat hij zelf tewerkgesteld was, zodat hij zelf over een inkomen zou beschikken en aldus niet gesteld kan worden dat hij ten laste is van de referentiepersoon. De verzoeker stelt echter dat deze tewerkstelling, waarbij hij occasioneel muziek ging spelen, slechts bijzonder marginaal was en hem allesbehalve een volwaardig inkomen opleverde.

De Raad stelt vast dat, los van de vraag of het *in casu* om marginale tewerkstelling zou gaan of niet, het zonder meer duidelijk is dat de verzoeker zich met deze kritiek richt tot een louter overtollig motief van de bestreden weigeringsbeslissing. Uit de logische opbouw van de bestreden beslissing valt af te leiden dat de verweerder, nadat hij reeds tot de conclusie is gekomen dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen als descendent van zijn Britse moeder, ook nog opmerkt dat de verzoeker "*trouwens*" zelf werkt en ook om deze reden niet aantoonbaar ten laste te zijn. Verzoekers kritiek tegen dit aldus overtollige motief van de bestreden beslissing, is niet dienstig. De bestreden beslissing wordt immers reeds voldoende geschraagd door de determinerende, hierboven besproken vaststellingen. De kritiek op een overtollig motief is zodoende onontvankelijk (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gemachtigde de bestreden weigeringsbeslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat deze beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat hem het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

Een schending van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden dd. 4 november 1950.

Verzoeker meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat hem het recht op verblijf in België wordt ontzegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat hij niet langer kan samenblijven met zijn moeder.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven.

De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Eén en ander is relevant in het dossier van verzoeker, nu er immers in casu geen betwisting is over het feit dat verzoeker op heden met zijn moeder samenwoont en met haar op stabiele wijze een effectief gezin vormt, minstens werd dit niet in de bestreden beslissing in twijfel getrokken.

Verzoeker een wettelijk verblijf in België ontzeggen komt derhalve neer op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven van verzoeker, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land.

Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke overheidsinmenging immers enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat de weigering van een legaal verblijf aan verzoeker nodig is om één van de in artikel 8.2 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) opgesomde redenen.

Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijk bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09,

Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het effectief bestaan van een gezinsleven dat valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing deze heeft geschonden.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet dat het een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt verder dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen zijn onder meer de financiële of materiële afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind of *vice versa*, het samenwonen, de mate van reële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van de ouder of *vice versa* (bv. omwille van een gezondheidstoestand), de reële banden tussen beiden. Er moet op afdoende wijze worden aangetoond dat er *in casu* sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het meerderjarige kind en de ouders. De verzoeker, die afgerond 27 jaar oud is, toont deze afhankelijkheid evenwel onvoldoende aan.

Immers beperkt de verzoeker zich tot een uiterst summier betoog dat evenwel niet volstaat om op voldoende nauwkeurige wijze een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. De verzoeker stelt enkel dat de bestreden beslissing betekent dat hij “*niet langer kan samenblijven met zijn moeder*” en dat hij “*op heden met zijn moeder samenwoont en met haar op stabiele wijze een effectief gezin vormt, minstens werd dit niet in de bestreden beslissing in twijfel getrokken*”.

Uit wat wordt besproken onder het eerste middel blijkt dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoeker effectief ten laste was en is van zijn moeder. Met andere woorden: een materiële of financiële afhankelijkheid in het verleden en heden tussen de verzoeker en zijn moeder wordt niet aangetoond.

Met een loutere verwijzing naar de samenwoning met zijn moeder, en de enkele bewering dat hij met haar “*op stabiele wijze een effectief gezin vormt*”, toont de verzoeker niet afdoende aan dat er *in casu* sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn moeder die anders zijn dan de normale affectieve banden. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn Britse moeder, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke affectieve banden tussen de verzoeker en zijn moeder niet vaststellen.

Bijgevolg wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

De verzoeker zet verder niet uiteen dat er *in casu* onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn die verhinderen dat hij de normale affectieve banden met zijn moeder elders normaal en effectief kan uitbouwen of verderzetten. Hij toont middels zijn zeer summier betoog niet concreet aan op welke wijze de normale affectieve banden met zijn moeder daadwerkelijk worden verbroken bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in deze stand van zaken aldus niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE